

ONZE HELDEN

Andreas Quintiëns. — Verleden Woensdag werd er in Sint-Quintinus kerk te Hasselt een lijkdienst voor dezen soldaat gezongen, die zijn schoon jong leven op het eereveld te Cortemarck den 15 October 1918 verloor.

Hij was een toonbeeld van zoon, broeder en Belg.

Wij bewijzen het door enkele roerende uittreksels uit zijn brieven.

1) Den 25 Januari 1915 trok hij met zijn ouderen broeder te Veldwezelt over de grenzen. Hij schrijft o. a. uit Maestricht 26 Januari om 4 ure 's morgens :

« Beminde Vader, Moederken lief, Gij
» waart altijd zoo goed voor mij, en het
» doet mij groote pijn aan 't hart dat ik u
» door mijn vertrek bedroefd heb; ik
» vraag er u duizendmaal vergiffenis voor.
» Ik ben geen ondankbaar kind, ik bemin
» u teeder, maar ik heb de ingeving van
» mijn hart gevolgd. 's Nachts vóór ons
» vertrek heb ik in mijn bed liggen
» weenen, ik wist dat broeder Arthur
» zou vertrekken, gansch alleen, en dit
» gedacht folterde mij. Dan heeft eene
» inwendige stem mij toegeroepen met
» mijnen broeder te vertrekken, vreugde
» en lijden, gevaar en nood met hem te
» deelen, mij ten dienste van het Vader-
» land te stellen, met hem zijde aan zijde
» te strijden. Van dit oogenblik was mijn
» besluit genomen en zachtjes sliep ik in. »

2) « De zegen van vader en moeder rust
» op ons, zijt niet bezorgd; wij zijn vol
» moed, wij strijden als leeuwen en zullen
» zoo strijden zoo lang er een druppel
» bloed in onze aderen vloeit. Nooit zijn
» de Belgen lafaards geweest. Als Belgen
» zijn wij vertrokken en met Gods hulp
» zullen wij als Belgen wederkeeren. »

De arme jonge heeft de gloriezon der
vrijheid in zijn Vaderland zien opdagen.
Hij stierf, terwijl hij uitriep: Leve België!
De held ruste in vrede.